

Χτένι μου, χτενάκι μου, διάβα ποῦθε διαβαίνεις
καὶ τρίχα μὴ μοῦ κόψῃς μιά, τὴν ἔχω ἀγορασμένη
μέσ' ἀπὸ τὸν ἀνάδοχο καὶ τὴν ἀνάδοχή μου
(γαμῆλιον κατὰ τὸ κτένισμα τῆς νύμφης) Παραμυθ. Ἡ
σημ. καὶ μεταγν. ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ. Συνών.
ἀνὰ δροχὸς 2, δεξάμενος (ιδ. δέχομαι), νοννός.

ἀναδρακοντεύω ἀμάρτ. ἀνεδρακοδεύω Α.Κρήτ.
ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. δρακοντεύω.
Γίνομαι δράκων, ἀποκτῶ δύναμιν ἀκαταμάχητον:

Ἄρ. Οφίς ἐνεδρακόδεψε καὶ τρώει τὰ παλληκάρια
(πβ. Ἄρ. ἐκδρακοντοῦμαι = μεταβάλλομαι εἰς δράκοντα,
ἐν Ἀσχυλ. Χοηφ. 549 «ἐκδρακοντωθεὶς δ' ἐγὼ | κτενῶ νιν,
ὡς τὸ νῦν ειρον ἐννέπει τόδε»). Συνών. δρακοντεύω.

ἀνάδραμα τό, Κρήτ. (Ρέθυμν. κ.ά.) ἀνάδρεμα Κρήτ.
Ἐκ τοῦ ἀνὰ δραμα ἄορ. τοῦ ρ. ἀνατρέχω.

1) Ἀναδρομή, παλινδρομήσις διὰ τοῦ στόματος καὶ
τῆς ρινὸς τοῦ ἐν τῷ στομάχῳ ὑγροῦ ἔνεκα βηχὸς ἢ λυγρὸς
ἐνθ' ἀν. 2) Ἐξάνθημα τοῦ δέρματος προκαλούμενον
ἐκ τοῦ δῆγματος μικροῦ ζωυφίου ἐνθ' ἀν.: "Ενα μαρὸ
ἐγλειψένε τὸ κωπέλλι κ' ἔβγαλεν ἀνάδραμα Ρέθυμν.

ἀναδράχτιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδράχτιαστος Στερε-
ελλ. (Αἰτωλ.).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ἀδράχτιαστός
< ἀδράχτιάζω. Τὸ ἀδράχτιαστος ἄνευ συνθέ-
σεως κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ρήματος, διότι τὸ ἀρκτικὸν α
ἐνομίσθη ὡς στερητικὸν διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου.
Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ περιτυλιχθεὶς εἰς ἄτρακτον, ἐπὶ νήματος: "Οσον
γνέμα ἔγνισα τώρα γιὰ τό 'χον ἀδράχτιαγον.

ἀνάδραχτο τό, Πόντ. (Ἰφ. Σαράχ. κ.ά.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. ἀδράχτι.

Μεγάλη ἄτρακτος, διὰ τῆς ὁποίας κλώθουν τὴν κάννα-
βιν πρὸς κατασκευὴν λεπτῶν σχοινίων.

ἀνάδραχτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδραχτους Μακεδ. ἀδραος
Πόντ. (Σάντ.).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ἀδραχτός < ἀδρά-
χνω. Ὁ τύπ. ἀδραχτους ἐκ τοῦ *ἀδραχτός ἄνευ
συνθέσεως τοῦ ἀρκτικοῦ α νομισθέντος στερητικοῦ διὰ
τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α. Τὸ ἀδραος
ἐκ τοῦ ἀμαρτ. τύπ. ἀδραγος κατ' ἀποβολὴν τοῦ γ
μεταξὺ δύο φωνηέντων.

1) Ἐπὶ τῶν σιτηρῶν, ὁ μὴ ἀποξηρανθεὶς ὑπὸ τῆς
ἡλιακῆς θερμότητος πρὸ τῆς καρποφορίας, ὁ χλωρὸς ἔτι
Μακεδ.: "Αδραχτα εἶνι τὰ σ'τάρια. 2) Ὁ μὴ ὑποστάς
τὴν ἀναγκαίαν πύρωσιν, ὁ μὴ πυρωθεὶς, ἐπὶ φούρνου
Πόντ. (Σάντ.): Τὸ φουρνὶν ἀκόμαν ἀδραον ἔν'.

ἀναδριμιάζω ἀμάρτ. ἀναδριμιάζον Στερελλ. (Αἰτωλ.
Ἄρτοτ. Εὐρυταν.).

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. δριμιάζω.

1) Αἰμωδιῶ ἔνεκα ποτοῦ ὀξέος τὴν γεῦσιν Στερελλ.
(Ἄρτοτ. Εὐρυταν.): "Αμα πῆς λιμουνάδα, ἀναδριμιάζουν τὰ
δόντια. Συνών. μουδιάζω. 2) Αἰσθάνομαι ἐρεθισμὸν
ὑπὸ φαγητοῦ ἔχοντος δριμεῖαν γεῦσιν Στερελλ. (Αἰτωλ.):
"Εφαγα πιπέρ' κὶ μ' ἀναδριμιάσει οὐ λιμός -ου- μ' 3)
Μετβ. προξενῶ ἐρεθισμὸν, ἐπὶ φαγητοῦ Στερελλ. (Αἰτωλ.):
Μ' ἀναδριμιάζ' 'ς τοῦ λιμό, ἅμα τρώου φαεῖ μὶ κόκκ'νον-
πίπρον.

ἀναδριμώνω ΚΧατζόπ. Πύργ. Ἀκροπότ. 38
Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. δριμώνω.

Γίνομαι ἰσχυρότερος, ὀξύτερος, ἐντείνομαι: Τὸν πῆρε
'ς τὴν ἀρχὴν [τὸν βῆχα] ἀνήφιστα, ὅσο ποῦ τοῦ ἀναδριμώνω
ἄξαφνα. Συνών. δυνάμωνω.

ἀνάδρομα ἐπίρρ. Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάδρομος.

Κατ' ἀναδρομὴν εἰς τὰ ὀπίσω ἐνθ' ἀν.: Ἀνάδρομα
πηγαίνοντας βρεθήκαμε 'ς τὸ ἴδιον μέρος Λεξ. Δημητρ.
|| Γνωμ. Τὰ ποτάμια καὶ τὰ χροῖα δὲν πάνε ἀνάδρομα
αὐτόθι.

ἀναδρομαρίς ἐπίθ. Ἀθῆν. — Λεξ. Βλαστ. Πρω.
Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναδρομή καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -άρις.

1) Ὁ πᾶσχω ἐκ συχνῶν ἐρυγῶν Ἀθῆν. Συνών.
ἀναδρομαρίς. 2) Ὁ πορευόμενος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ,
ὁ τρέχων ἄνω κάτω Λεξ. Πρω. Δημητρ. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών.
ἐν ἐγγράφῳ Ἀθηνῶν τοῦ 16ου αἰῶνος.

ἀναδρομή ἡ, Χίος ἀνεδρομή Πάρ. Χίος

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀναδρομή = πορεία πρὸς τὰ ἄνω,
ἄνοδος.

1) Ἡ διεύθυνσις τοῦ ἀροτριῶντος ζεύγους πρὸς ὠρι-
σμένον μέρος τοῦ ἀγροῦ Πάρ. 2) Ἡ πρόσδεσις σχοι-
νίου εἰς τὸν ζυγὸν πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἰσχυροτέρου ἵππου
ἢ βοὸς διὰ νὰ φέρῃ οὗτος τὸ περισσότερον βάρος Χίος:
Τὸ ἀριστερὸ βοῦδι ἔχει τὴν ἀναδρομή.

ἀναδρομιὰ ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάδρομος.

1) Δρόμος στενὸς καὶ ἀνηφορικὸς: Ἀπ' τὸ χωρὶς ὡς
τὸ ἐκκλησιόδακι ἦταν μιὰ ἀναδρομιὰ ἀνάμεσα σὲ βᾶτα. 2)
Πορεία εἰς δρόμον ἀνηφορικόν: Μισῆς ὥρας ἀναδρομιὰ.

ἀναδρομιάρης ἐπίθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναδρομή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ιάρης.

Ὁ πᾶσχω ἐκ συχνῶν ἐρυγῶν. Συνών. ἀναδρο-
μαρίς 1.

ἀναδρομίζω Στερελλ. (Μεσολόγγ.) ἀνιδρουμίζον
Λέσβ. ἀναδρομῶ ΚΠασαγιάνν. ἐν Νουμῶ 228,4.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. δρομίζω. Τὸ ἀνιδρου-
μίζον ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀνεδρομίζω.

1) Ἀμτβ. φέρομαι ταχέως, σπεύδω πρὸς μέρος τι
ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Ξέρεις τὴ βρύσι ὅπου φυλάει | τὴ νῆα μαρμαρωμένη
καὶ κάθε νύχτα ἀναδρομαίει | μὲ τ' αἶτι ὁ καβαλλάρης;

β) Περιφέρομαι ἐλευθέρως ἐδῶ καὶ ἐκεῖ Στερελλ.
(Μεσολόγγ.): Ἀναδρομίζει τὸ ψάρι (ἐπὶ τῶν ἰχθύων, οἱ
ὅποιοι δὲν ἔχουν εἰσέλθει εἰς τὰς πῆρες, ἀλλὰ περιφέ-
ρονται ἐντὸς τοῦ βιβαιοῦ). 2) Μετβ. περιτρέχω
τι, ἐπὶ ἐντόμου Λέσβ.: Τί μ' ἀνιδρόμει; (τί ζωύφιον
περιέτρεξε τὸ σῶμά μου;) Συνών. ἀνατρέχω.

ἀνάδρομος ὁ, Πάτμ. — Λεξ. Δημητρ. ἀνήδρομο
τό, Ἡπ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀνάδρομος = ὁ πρὸς τὰ ἄνω τρέ-
χων. Ἡ λ. καὶ ὡς οὐσ. ἤδη μεσν. = ἡ πρὸς τὰ ἄνω φορὰ.

1) Ὁδὸς ἀνηφορικὴ Πάτμ. — Λεξ. Δημητρ.: Ἄσμ.
Καὶ παίρνει τὸν ἀνάδρομο 'ς τῆς μάννας τῆς καὶ πάει,
βρίσκει τὴν πόρτα σφαλιχτὴ καὶ σφιχτομπαρρωμένη
Πάτμ. 2) Τὸ ἄνω μέρος τοῦ δρόμου Ἡπ.: Πιάνω τ' ἀνά-
δρομα.

